

bytí vlastnictví, nýbrž doba vzniku právního titulu k nabytí vlastnictví, je-li tato doba jako v souzené věci ověřena veřejnou listinou nebo soudem nebo notářem. Stanovíť § 9, odst. 1, vlád. nař. č. 218/1938 Sb. z. a n. výslovně, že v tomto případě nutno povolití knihovní zápis i na základě právního jednání, ke kterému by podle nařízení č. 218/1938 Sb. z. a n. bylo třeba úředního souhlasu, které však bylo uzavřeno již přede dnem účinnosti tohoto nařízení.

Čís. 17284.

Místní školní rada není právnická osoba a nemá ani způsobilosti býti stranou ani před soudem jednati vlastním jménem.

Není oprávněna, aby vlastním jménem vymáhala exekučně na politické obci příspěvek k úhradě školního rozpočtu.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1939, R I 179/39).

Prv ý s o u d povolil k návrhu místní školní rady v M. jako vymáhající věřitelky podle vykonatelného rozpočtu školní obce M. proti povinné místní obci T. exekuci k vymození úhrady schodku školní obce M. R e k u r s n í s o u d zamítl exekuční návrh.

N e j v y š š í s o u d odmítl exekuční návrh.

D ů v o d y:

Veřejný úřad, jakým jest místní školní rada hledíc k § 17 zák. č. 292/1920 Sb. z. a n., není právnickou osobou, nemůže býti stranou v řízení před soudem a nemá ani způsobilosti vlastním jménem před soudem jednati. Místní školní rada nebyla ani předpisem § 25 zák. č. 292/1920 Sb. z. a n. zmocněna, aby vlastním jménem vymáhala exekučně na politické obci příspěvek k úhradě školního rozpočtu. Tyto vady jsou povahou věci v souzeném případě neodstranitelné. Usnesení na základě tohoto exekučního návrhu vydaná, jakož i řízení jim předcházející jsou proto zmatečná podle §§ 7, 477 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Čís. 17285.

Nabytí vlastnictví k movitým věcem v dražbě.

Stačí, vydá-li výkonný orgán po příklepu a složení nejvyššího podání vydražiteli potvrzení, že věci vydražil a nejvyšší podání za ně zaplatil, prohlásiv vůči němu, že vydražené věci jsou nyní jeho vlastnictvím.

Nevyžaduje se zvláštního formálního odevzdání vydražených věcí výkonným orgánem.

Slovy v § 278, odst. 2, ex. ř., že předměty do dražby dané musí býti vydražitele ihned převzaty, chtěl zákon jen vyjádřiti, že na vydražitele přechází od okamžiku příklepu a zaplacení nejvyššího podání nebezpečí a že se musí o vydražené věci starati jako jejich vlastníků.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1939, Rv I 301/39.)

Srov. Sb. n. s. čís. 11306, 13224.

Žalobce se žalobou podle § 37 ex. ř. domáhá výroku, že exekuce na věci zabavené pod pol. 2—5 záj. protokolu E 635/38 není přípustná, protože jsou jeho vlastnictvím, ježto k nim nabytí vlastnického práva dražbou v exekuční věci E 379/37. Prv ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalobce koupil vylučované věci v exekuční dražbě E 379/37, vydraživ je a zaplativ nejvyšší podání. Při tom mu vydal výkonný orgán potvrzení, že věci ty vydražil, nejvyšší podání za ně zaplatil a poučil ho, že věci jsou jeho vlastnictvím. Žalobce toto potvrzení převzal a prohlásil, že s věcmi nebude prozatím nijak nakládati a ponechá je se souhlasem dosavadního vlastníka Josefa R. na témže místě. Šlo by tedy u žalobce o nabytí vlastnictví ve smyslu § 278 ex. ř. Vlastnictví k vydraženým předmětům nabývá se však ne již příklepem, nýbrž podle odst. 2 § 278 ex. ř. teprve zaplacením nejvyššího podání a převzetím věcí (sr. Hora, Soustava exekuč. práva str. 235, Randa, Právo vlastnické vyd. 1917 str. 174 a j.). V souzeném případě nedošlo však vůbec k převzetí vydražených předmětů žalobcem, když mu nebyly ani výkonným orgánem, ani jinou osobou odevzdány a když on výslovně prohlásil, že je ponechává na témž místě u exekuta, kde se dosud nalézaly. Právem vytýká tudíž odvolání nedostatek tradice a pouhý titul, jímž je zde soudní příklep, nestačil k převodu vlastnictví vydražených předmětů na žalobce. Nenabytí tudíž žalobce vlastnictví k nim a opačný názor prvního soudu je mylný.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud poukázal správně na předpis § 278, odst. 2, ex. ř., podle něhož se prodají předměty do dražby dané toliko za hotové zaplacení a musí vydražitelem býti ihned převzaty. Z toho vyplývá, že, jakmile věci byly vydraženy a nejvyšší podání za ně bylo složeno, musí výkonný orgán věci ty vydati vydražiteli již jako novému jejich vlastníku k volnému nakládání. Že se tak v souzeném případě stalo, o tom nemůže býti pochyby hledíc k tomu, že výkonný orgán vydal vydražiteli potvrzení o tom, že vylučované předměty vydražil a nejvyšší podání za ně zaplatil, prohlásiv vůči němu, že věci ty jsou nyní jeho vlastnictvím. To také ves myslu § 278, odst. 2, ex. ř. stačilo, neboť zákon v řečeném předpise nevyžaduje zvláštního formálního odevzdání vydražených věcí

se strany výkonného orgánu. Právě-li pak zákon, že vydražitel musí vydražené věci ihned převzít, chtěl tím jen vyjádřit, že na vydražitele od okamžiku příklepu a zaplacení nejvyššího podání přechází nebezpečí a že se musí sám starati o vydražené věci jako jejich vlastník. Dovolatel také ihned vydražené věci převzal, neboť s nimi po dotčeném prohlášení výkonného orgánu disponoval tím, že prohlásil, že je zatím nechá s dovolením povinného na místě, kde doposud byly. Toto opatření dovolatelovo bylo již jen výronem jeho vlastnického práva k vydraženým věcem nabytého a nelze z opatření toho naopak dovozovati, že nedošlo k převzetí věci dovolatelem, pokud se týče k nabytí vlastnictví k nim. Ježto postup při dražbě vyhovoval předpisu § 278, odst. 2, ex. ř., nabyl dovolatel, u něhož jednání na oko prokázáno nebylo, k vylučovaným věcem shora uvedeným postupem vlastnického práva.

Čís. 17286.

Lhůta k podání návrhu na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení jest lhůta formálního práva a platí o ní předpis § 89, odst. 1, zák. o org. soud.

(Rozh. ze dne 2. května 1939, R I 175/39.)

Rekursní soud zamítl návrh na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení podaný vyrovnacímu soudu dlužnicí na poštu dne 31. prosince 1938, poněvadž návrh došel na vyrovnací soud až dne 1. ledna 1939 a tudíž po lhůtě ve smyslu § 2 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. ve znění zákona č. 55/1938 Sb. z. a n. **Z d ů v o d ů r e k u r s n í h o s o u d u:** Lhůta § 2 zemědělského vyrovnacího řízení ve znění vlád. nař. č. 55/1938 Sb. z. a n. je lhůtou konečnou, do níž nejpozději musí dojít návrh na zahájení řízení na vyrovnací soud. Nejde tu o lhůtu zákonnou nebo soudcovskou dle civilního řádu soudního, nýbrž o lhůtu práva hmotného a proto ustanovení § 89 zák. o organisaci soudů nelze tu použít. Poněvadž návrh došel na vyrovnací soud až 1. ledna 1939, nebylo lze na základě něho zemědělské vyrovnací řízení zahájit.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Právní názor rekursního soudu není správný. O lhůtě k návrhu na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení bylo původně ustanoveno v § 2 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n., že zemědělci mohou do 30. září 1936 navrhnouti, aby bylo zahájeno vyrovnací řízení podle tohoto nařízení (zemědělské vyrovnací řízení). Toto ustanovení zůstalo v platnosti a jen lhůta byla postupně nahrazována jinou, naposledy podle čl. I zák. č. 55/1938 Sb. z. a n. lhůtou do 31. prosince 1938. Jestliže podle toho jest tato lhůta určena k podání návrhu na zahájení země-